

Feridun Oral **kitaplarının** sayfalarını çevirirken ağzınızdan “tablo gibi resimler” klişesinin çıkıvermesini engellemeniz pek zor. Bir ressamın elinden çıkan çocuk **kitaplarında** görsellerin tabloya benzemesi doğal olsa gerek.

Feridun Oral ile ilk kez *Böğürtlen Cini ve Sarı Gaga* adlı kitabıyla bundan tam on üç yıl önce karşılaşmışım. Yanılmıyorsam Oral'ın yazıp resimlediği ilk çocuk kitabıydı bu. Şimdiyse elimde son kitabı *Bu Kış Kimse Üşümeyecek* var. *Böğürtlen Cini ve Sarı Gaga* “Soğuk ve karlı bir kış günü...” diye başlar ve *Bu Kış Kimse Üşümeyecek*'te olduğu gibi sıcak bir öykü anlatır. Aradan geçen on üç yıl içinde Oral'ın yazıp resimlediği **kitapların** çoğunu okuma fırsatı buldum. Feridun Oral **kitaplarının** sayfalarını çevirirken ağzınızdan “tablo gibi resimler” klişesinin çıkıvermesini engellemeniz pek zor. Bir ressamın elinden çıkan çocuk **kitaplarında** görsellerin tabloya benzemesi doğal olsa gerek. Gelgelelim resimlerin öykünün fazlasıyla önüne geçtiği bazı **kitapları** bana bu niteliğin bir dezavantaja da dönüşebileceğini düşündürmüştür kimi zaman.

Bu Kış Kimse Üşümeyecek'te aslında çok bildik ve yalın bir öykü anlatıyor Feridun Oral. Bu **kitapta** öyküyle resimler tam bir denge ve ahenk içinde. Soğuk bir kış sabahına uyanan küçük kır faresinin yakacak çalı çırpı toplamak için ormana gidişyle başlıyor öykü. Topladıklarıyla boyunu katbekat aşan bir yığın oluşturan küçük fare bu yığını tek başına çekip götürüyor beklendiği üzere. Bundan sonrası “birlikten kuvvet doğar” teması üzerinden ilerliyor ve bir paylaşım öyküsü olarak son buluyor. Önce tavşan, ardından kızıyla yardıma koşan tombul tilki, derken inine gidip yardım istedikleri koca ayı devreye giriyor. Birlikten kuvvet doğuyor gerçekten de ve hep birlikte asılınca kızığa yükledikleri çalı çırpı yığını hareket ettirebiliyorlar. Ancak kızak bir ağaç köküne takılınca yığın devriliyor, bizinkiler de yığın altında kalıyor. Derken tipi bastırıyor ama altında kaldıkları çalı çırpı yığını dört hayvanın hayatını kurtarıyor.

Kitabın ön kapağında gördüğümüz, karlı ormanda yürüyen kır faresinin boynuna sardığı o upuzun kırmızı atkı öykü boyunca zihinimize dolanıyor. Kır faresi, hemen her sayfada o ya da bu

şekilde karşımıza çıkan kırmızı atkıyı yeri gelince topladığı devasa çalı çırpı yığınına bağlamak için kullanıyor ve en sonunda atkı bir saksaganın gagasında öyküye veda ediyor. Neden bir atkı üzerinde bunca durdum? Bir tasarımla hoşluğu olarak kırmızı uzun atkı kitabın kenarından upuzun kırmızı bir ip ayrıç olarak sallanıyor. Bana da bu atkının ucunu bir yere bağlamak düşüyor. Nereye? Hah buldum!

Bizim binanın giriş katında yaşayan komşunun evine geçen hafta -hayır, bir kır faresi değil- bir sıçan girdi. Ben görmedim ama komşunun tarifine göre cüsse olarak maşallahı varmış. Gecenin bir vakti telefon çaldı. “*Senin kediler sıçanı yakalayabilir mi acaba?*” diye soran bir ses. “*Valla akrep yakalamışlıkları var ama o boyutta bir hayvandan söz ediyorsak, olsa olsa sıçan bizim kedileri yakalar.*” Zehir koymamalarını özellikle rica ettim, anlayış gösterdiler. Ertesi gün sıçanı zarar vermeden canlı yakalayabilmek için “fare yakalama kafesi” sipariş ettim. Sıçan komşuya iki gün boyunca kan kusturdu, koyduğumuz peyniri beğenmemiş olacak ki

kafese girmeyi reddetti. Sonra da sırta kadem bastı (neyse ki). Niye anlattım bunu şimdi durduk yerde? Atkının ucunu bağlayacağım ya. Evdeki kedi ahali sıçanı görünce korkudan kaçacak delik arardı herhalde; **kitaptaki** kır faresi de bir öykü kahramanı olarak umurlarında değil elbette. Amaaa kır faresinin o upuzun kırmızı atkısı var ya, hani şu kitabın yanından sarkan... Demedi demeyin sonra, kitabı kediden kurtarıp çocuğa vermek sandığımız kadar kolay olmayabilir!

Bu Kış Kimse Üşümeyecek
Yazan ve Resimleyen: Feridun Oral
Yapı Kredi Yayınları, 28 sayfa

